

Moja mala princeska

Človek, ki resnično ljubi, se bo odpovedal marsičemu in storil marsikaj, da bo ljubljen. Obstajajo pa tudi ljudje, ki jih obhaja »patološki« strah, da bodo v življenju v dvoje izgubili svojo osebnost, kariero ... No, med njimi sem se znašla tudi sama. Sem mati sedaj 16-letnega sina in dveinpolletne deklice. Ali vas zanima, kako sem doživljala svojo notranjo vojno, ko sem drugič ugotovila, da sem noseča?

Novembra 2003 sem pričakovala mesečno perilo. Ker ga nisem dobila, sem takoj naredila nosečniški test. Bil je pozitiven.

Veselite? Prej strah in negotovost. Moja ločitev me je namreč potegnila v začaran krog nezaupljivosti do drugih. Zame je obstajal le moj svet z mojim takrat 11-letnim sinom. Borila sva se za preživetje in doživljala more, ki jih ni takrat razumel nihče. Doživljala sem občutke razočaranja in jeze, nato spet osmljenosti, predvsem pa strah pred neznanim. Tudi posel je terjal svoje; ogromno energije, za katero še danes ne vem, kje sem jo sploh dobivala.

On pa je bil ves čas tam. Sedaj že oče moje hčere, takrat pa dober poslušalec in resnični prijatelj. Tudi zaradi njega sem se počasi pričela odpirati in vračati v realno življenje. Tako sva postala par, za kar je na presenečenje pokazal navdušenje tudi sin. Vztrajal je in in vztrajal ...

Ko sem izvedela za nosečnost, pa je postal strah še močnejši. Kaj pa, če me bo ljubezen ponovno razočarala. Bom zmogla ob vseh poslovnih obveznostih skrbeti še za malega otroka? Kaj pa sin, ki bo kmalu že prešel v pubertetno obdobje? Mora, me je tlačila noč za nočjo. Ker je edina pot do uspešnega partnerstva zaupljiv, odprt in odkrit odnos, sem svoje strahove zaupala partnerju.

Bila sva že na meji, da se odločiva za splav. In to zaradi moje negotovosti. Ko sedaj samo pomislim na to, ne morem verjeti, kakšne misli so lebdele po moji glavi. Večina nas razumsko sicer ve, kaj moramo storiti za uresničitev svojih sanj in kaj je

zares pomembno, vendar najdemo tisoč in en vzrok, da ne postopamo v skladu s tem. Ti izgovori pa ogrožajo našo srečo. Tako so ogrožali rojstvo moje prekrasne deklice.

Pa sva skupaj zbrala pogum in se odločila za otroka. Moja nosečnost je bila proglašena za rizično, a naredila sem vse za dobro svoje punčice, ki je že v trebuščku opozarjala na svojo igrivo naravo.

Med nosečnostjo so se pojavile tudi skrbi in težave. V 37. tednu se moj otrok še ni obrnil z glavico navzdol. Brskanje po revijah in forumih me je pripeljalo do dr. Pušenjaka, ki mi je opravil zunanji preobrat. To pa je dogodek. »Neverjetno, kako je medicina napredovala,« sem si mislila in uživala v vsakem trenutku sladkega pričakovanja.

Zadnji tedni so potekali počasi. Končno se je zgodilo. Tri dni po postavljenem roku so se pričeli popadki in oba s partnerjem sva se z velikim veseljem in nasmehi na najinih zaspanih obrazih odpravila v porodnišnico, kjer je kmalu za tem v najino naročje prijokala najina mala deklica.

Tokratni porod, pa tudi prvi dnevi materinstva, so bili nekaj popolnoma drugega, kot

takrat, ko sem pri 17-ih letih rodila svojega sina. Ko si zrelejši in bolj umirjen in zares opaziš vsak najmanjši nov gib in kretnjo, ki jo tvoj otrok naredi, opaziš vsakdanji napredek v njegovem razvoju, ob dojenju ti na oči privrejo solze sreče.

Kaj drugega ti še lahko da toliko pristne, nezaigrane, popolne ljubezni kot tvoj nebo-gljeni otrok, ki te potrebuje? Kaj na svetu je lepše od tega, da mu lahko daješ svojo ljubezen, sodeluješ z njim, prisluhneš njegovim prošnjam, ki jih lahko razume le mama? Solze sreče privrejo tudi danes, hvaležna in vesela sem za svojo moč in partnerjevo podporo, da sem sprejela tako pravilno odločitev.

Drage moje! Če boste kdaj v dilemi, ali obdržati svojega nerojenega otroka ali ne, bodite pozitivne. Oprite se na trdne principe, da vas od vaše sreče ne bodo odvrčali trendi ali kaprice, predvsem pa ne strahovi, ki so zakoreninjeni globoko v vas. Ne izpolni nas ne denar, niti delo, ne uspešnost. Življenje so naši otroci, drage moje. Ne pozabite tega.

mamica Milena Mihelj